

A woman with dark hair, wearing a vibrant purple dress and a long, dark maroon coat, is walking through a park. She is looking down and to her right. The path is made of gravel and scattered with fallen leaves. In the background, there are green trees and a white stone gate with dark green metal railings. The lighting is soft, suggesting an overcast day.

**“Die bacterie
heeft mijn kind
in een paar
dagen verwoest”**

MIRJAMS ZON OVERLEED AAN DE GEVOLGEN VAN MENINGOKOKKEN W.

Mirjam Schoots (55) verloor in augustus haar jongste zoon, Maurits Gravendeel. Zes dagen na zijn 17e verjaardag overleed hij aan bloedvergiftiging als gevolg van meningokokken W.

“Mau, dat was zijn roepnaam, was een mooie, sociale jongen die graag op onbekende jongens en meisjes afstapte om een praatje te maken. Hij had daardoor veel vrienden en kennissen en was een graag geziene gast op feestjes. Op 20 juli vlogen we met ons gezin naar Rome. In het vliegtuig klaagde hij over rillerigheid. Ik dacht aan een beginnend griepje en gaf hem paracetamol. 's Avonds zei ik: ‘Ga lekker slapen, morgen voel je je vast beter.’”

Hoge koorts

“Mijn man en ik zouden met onze dochter, haar vriend, onze middelste zoon en Mau vanaf Rome een cruise maken in het Middellandse Zeegebied. Maar toen ik Maurits de volgende ochtend zag, wisten we dat we die cruise moesten cancelen. Er zaten roodpaarse vlekjes in zijn gezicht en hij had 40,5 graden koorts. De arts die we belden, verwees ons naar het ziekenhuis. ‘Zonde van het geld’, zei Mau nog toen we een taxi belden. Maar hij belandde meteen op de Intensive Care. Daar werd meteen gevraagd of hij was ingeënt tegen meningitis. Mau bleek, volgens het vaccinatieprogramma, ingeënt tegen meningokokken C, maar niet tegen meningokokken W. Met die bacterie was hij besmet en deze veroorzaakte binnen enkele uren bloedvergiftiging. In de daaropvolgende uren vielen zijn belangrijkste organen uit: lever, longen, nieren... De artsen gaven hem één procent overlevingskans. Ik kon het niet geloven. Hoe kan een gezond kind in zo'n korte tijd doodziek worden? Mijn man had kort voordat Mau werd opgenomen zijn mobiel en toegangscode aan hem gevraagd. Hierdoor kon hij via WhatsApp alle contacten van Mau op de hoogte brengen en hen waarschuwen om bij de geringste griepverschijnselen naar het ziekenhuis te gaan. We hebben toen ook aan iedereen die we kennen gevraagd om positieve energie naar Mau te sturen. Terwijl we bij hem waakten, ontvingen we vanuit alle windstreken berichtjes van mensen die thuis of op hun vakantieadres kaarsjes hadden aangestoken, voor Mau baden of mediteerden. Dat ontroerde mij. Ik geloof ook oprecht dat al deze energie en liefde Mau door deze dagen heen heeft geholpen. Hij vocht voor zijn leven, brak de statistiek en overleefde de eerste kritische 72 uur. De derde dag na zijn opname kwam de arts op mij af, toonde haar arm met kippenviel en zei: ‘He survived, it's a miracle.’ Ik was vol hoop,

al wist ik dat zijn situatie nog kritiek was. In de daaropvolgende dagen herstelden zijn long- en hartfunctie. Ook kreeg zijn lichaam geleidelijk aan weer een normale kleur, alleen zijn voeten en handen bleven donker. Het woord amputatie viel. Ik zat aan zijn bed, aaide over zijn hoofd en vertelde waar hij was als hij zich door het slaapmiddel heen wakker vocht. Als ik aan zijn gezicht zag dat hij pijn had, probeerde ik hem te troosten. Soms speelde ik van zijn favoriete afspeellijst het nummer *Sick Boy*.”

Zwaar beschadigd

“Op Mau's zeventiende verjaardag, 3 augustus, kregen we goed nieuws: hij was *'fit to fly'*. Na vijftien dagen konden we terug naar Nederland. Maar in de dagen die nodig waren om een medische vlucht en ziekenhuisbed te regelen, verslechterde zijn toestand. Bij aankomst in het UMC Utrecht werd meteen een team artsen aangesteld om hem te onderzoeken en te opereren. Waar we bang voor waren, gebeurde enkele dagen daarna, we hebben hem van de apparatuur af moeten halen. Ik sta open voor het spirituele en denk dat Mau zelf niet verder wilde met een zwaar beschadigd lichaam. Daar heb ik vrede mee, al is het traumatisch dat deze agressieve bacterie mijn kind in een paar dagen volledig kon verwoesten. Ik herkende Mau alleen nog aan zijn ogen en wenkbrauwen.

Als moeder van een puber was ik altijd bang geweest voor de gevaren van drank, drugs en scooterongelukken, maar dit? Ik

heb me steeds afgevraagd: waarom kende ik die ziekte niet? Op internet las ik dat er in Nederland sinds 2016 een enorme toename is van meningokokken type W. Waarom zijn we daar niet voor gewaarschuwd? In Engeland wordt iedereen sinds 2015 ingeënt tegen deze ziekte. In Nederland worden per 1 oktober alle veertienjarigen, een deel van de grootste risicogroep, ingeënt. Andere leeftijden volgen volgend jaar. Ik vind dat burgers geïnformeerd hadden moeten worden over de gevaren van deze bacterie. Als ik het ziektebeeld had gekend, had ik mogelijk alerter gereageerd. Dan had Mau misschien nog geleefd.

Ik heb mijn werk als familierechtadvocaat gedeeltelijk hervat, dat geeft houvast en structuur. Daarnaast zoek ik de stilte op, ik mediteer en doe aan yoga. Vaak kijk ik naar Mau in filmpjes en op foto's. Als ik hem dan zie, voel ik ongelooflijk veel liefde. Ondanks het intense verdriet, ben ik ontzettend dankbaar voor de mooie jaren die we met hem hebben gehad. En het is de liefde die blijft.”

“IK VROEG ME
STEEFS AF:
WAAROM ZIJN
WE HIER
NIET VOOR
GEWAARSCHUWD?”